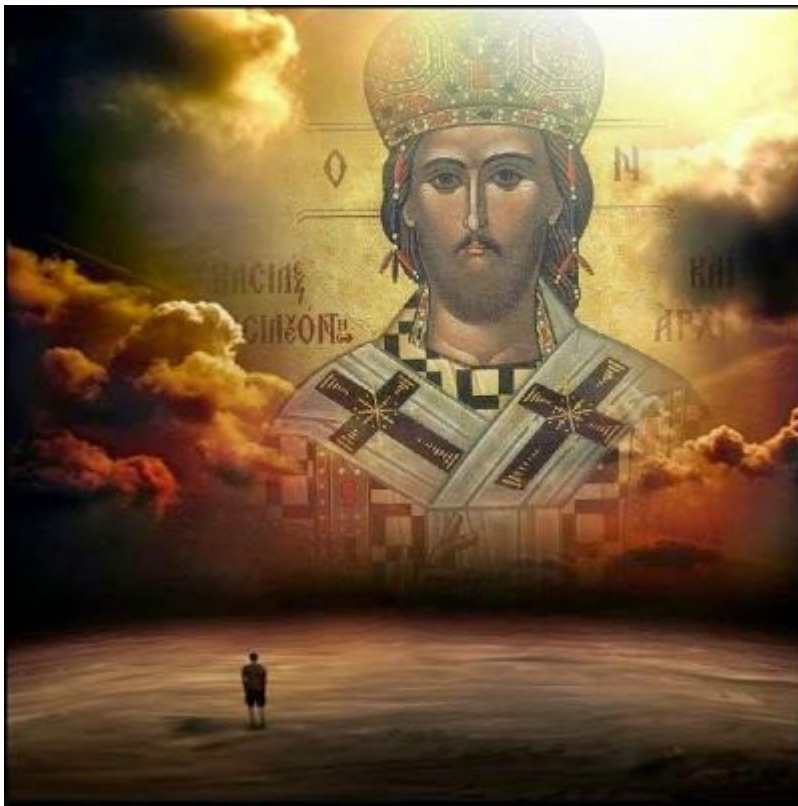

Για να φθάσουμε στον πόθο του Θεού

/ Γενικά Θέματα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

«Ον τρόπον επιποθεί η έλαφος επί τας πηγάς των υδάτων, ούτως επιποθεί η ψυχή μου προς Σε ο Θεός». «Πότε ήξω και οφθήσομαι τω προσώπω του Θεού» λέει ο Δαυίδ. Όπως λέγεται, το ελάφι δεν τρώγει μόνο χόρτα, αλλά τρώγει και φίδια και μάλιστα φαρμακερά. Όταν δεχθή μέσα του το φαρμακερό φίδι, του γίνεται μια αφόρητη δίψα και αυτή η δίψα του δημιουργεί τον πόθο να τρέξη να βρη πηγή με νερό για να πιή, ώστε και την δίψα του να κορέση, αλλά κυρίως να εξουδετερώση το φαρμάκι του φιδιού. Διότι εάν καθυστερήση η δεν βρη εγκαίρως την πηγή, το φαρμάκι που δέχθηκε από το φίδι του δημιουργεί τον θάνατον.

Η αμαρτία, ο διάβολος, είναι ο νοητός όφης. Αυτό το φίδι της αμαρτίας με την ηδονή δηλητηριάζει την ψυχή του ανθρώπου. Όταν ο άνθρωπος αμαρτήση, νοιώθει δριμύτατον έλεγχο στην συνείδηση. Η συνείδησις, η στενοχώρια, ο πόνος, αναγκάζει τον άνθρωπο, τον αμαρτωλό, τον αμαρτήσαντα, να τρέξη στην πηγή της αιωνίου Ζωής. Τον αναγκάζει να τρέξη στην Εκκλησία του Θεού, να τρέξη στα Μυστήρια της Εκκλησίας, και εκεί, στην πηγή, στο εξομολογητήριο, εκεί αποβάλλει το φαρμάκι της αμαρτίας και δέχεται το ύδωρ ζων το αλλόμενον εις Ζωήν αιώνιον. Εκεί στον πνευματικό πατέρα δέχεται την επανασύνδεση με τον Θεό. Σ αυτό το πνευματικό λουτρό αποπλύνεται, αποβάλλει όλα τα έλκη της

αμαρτίας, όλες τις βρωμιές, και εξέρχεται ολοκάθαρος ο άνθρωπος, δροσισμένος στη ψυχή, ανάλαφρος στη συνείδηση. Κι έτσι γλυτώνει από τον ψυχικό θάνατο που δημιουργεί η αμαρτία, με το φαρμάκι της ηδονής.

Ο αμαρτήσας άνθρωπος δεν πρέπει να καθυστερήσει να τρέξει στην Εκκλησία, στην πηγή της αιωνίου ζωής, διότι όσον περισσότερο καθυστερήσει, του γίνεται άμεσος ο κίνδυνος της δηλητηριάσεως. Πρέπει να προστρέξει με πόθο πολύ στον Θεό. Βλέπουμε στο Ιερόν Ευαγγέλιον την Σαμαρείτιδα, κι αυτή είχε κατά πολύ δεχθή το φαρμάκι της αμαρτίας, αλλά χάριτι θεία, χωρίς να το γνωρίζη επικοινωνήσε με την Πηγή της Χάριτος και του ελέους. Ο Χριστός την πλησίασε. Της έδωσε, την πότισε με το ύδωρ το Ζων, κι έτσι η πρώην αμαρτωλή έγινε ισαπόστολος, έγινε φορέας του Θεού, και τελικά έγινε Μάρτυς Χριστού.

Για να φθάσουμε στον πόθο του Θεού, και να φθάσουμε στην καρδιακή αναζήτηση του προσώπου του Θεού, χρειάζεται από μέρος μας να τρέξουμε σαν την διψώσα έλαφο, να αναζητήσουμε την αιώνια θεϊκή πηγή, να ζητήσουμε τω προσώπω του Θεού. Ο πόθος και τα δάκρυα να είναι η αναζήτησις. Όταν κανείς αναζητήσει τον Θεό μ αυτό τον τρόπο, ο Θεός σε κάποιο χρόνο θα του δείξη την ωραιότητα του προσώπου Του. Εμείς ιδιαίτερα οι μοναχοί έχουμε διδαχθεί το να επικαλούμεθα το όνομα του Χριστού. Κι αυτό είναι μία αναζήτησις, μία επιπόθησις του ιδείν το πρόσωπον Κυρίου του Θεού ημών.

Γι αυτό θα χρειαστή να μνημονεύουμε το όνομα του Χριστού ει δυνατόν συνέχεια αναπνευστί. Ο Χριστός είναι η Ζώσα Πηγή της Χάριτος. Το όνομα του Χριστού δεν είναι σαν το δικό μας όνομα, το οποίο δεν έχει καμμία χάρη. Του Χριστού το όνομα εμπερικλείει όλες τις θεϊκές χάριτες. Είναι θεοστολισμένο. Όταν το επικαλούμεθα, νοιώθουμε βοήθεια ανάλογα με την ανάγκη που έχουμε. Όταν Του φωνάζουμε του Χριστού, ο Χριστός είναι πάντα έτοιμος να μας προσφέρη τον Εαυτό Του. Όπως ακριβώς πιστεύουμε ότι ο Θεός είναι Πνεύμα και πάνω από πνεύμα, είναι υπεράγνωστος, δεν Τον βλέπουμε με τα μάτια τα σωματικά αλλά πιστεύουμε απόλυτα ότι είναι πανταχού Παρών. Είναι μία φύσις ακατάληπτη. Όπως ακριβώς πιστεύουμε σ αυτήν την αλήθεια του Θεού, έτσι πρέπει να πιστεύουμε ότι και το όνομα του Χριστού είναι πλουτισμένο με όλη την θεϊκή ισχύ και δύναμη. Αυτό μας το αποδεικνύουν και οι δαίμονες που δεν μπορούν να ακούσουν το όνομα του Χριστού.

Οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι όταν συνέλαβαν τους Αποστόλους, τους είπαν: – Μη επί τω ονόματι τούτω κηρύττετε. Αλλά πολύ θαρραλέα τους απήντησε ο Απόστολος Πέτρος: – Α είδομεν και ηκούσαμεν, ου δυνάμεθα σιωπάν. Πειθαρχείν δει Θεώ μάλλον η ανθρώποις. Και ημείς πρέπει να πειθαρχήσουμε στο θέλημα του Θεού «αδιαλείπτως προσεύχεσθε, εν παντί ευχαριστείτε• τούτο γαρ θέλημα Θεού

εις υμάς». Το θέλημα του Θεού είναι να προσευχώμεθα συνεχώς.

Οι θεοφόροι Πατέρες μας δίδαξαν το πως να προσευχώμεθα με το όνομα του Χριστού. Μας έχουν διδάξει επίσης και τους καρπούς της νοεράς προσευχής. Ο άνθρωπος με την προσευχή αυτή κατά Χάριν θεώνεται. Γίνεται ένας Άγγελος επί της γης. Όπως οι Άγγελοι υμνολογούν ακατάπαυστα το όνομα του Θεού, έτσι και ο Μοναχός η ο Χριστιανός όταν μνημονεύη το όνομα του Χριστού με πόθο, αξιώνεται αγγελικής Χάριτος. Αγνίζεται ο άνθρωπος συν τω χρόνω. Γίνεται καθαρός ψυχοσωματικά, και η καρδιά του κατά την ώρα της ενέργειας της προσευχής γίνεται σαν ένα άλλο Χερουβείμ και ψάλλει και υμνολογεί τον Θεό σιωπηλά.

Η καρδιά του Μοναχού δια της προσευχής γίνεται θρόνος του Θεού. Όπως ο Χριστός μας πιστεύουμε ότι κάθεται επάνω εις τον θείον Του θρόνον και βασιλεύει σε όλο το Σύμπαν, έτσι επίσης κάθεται και αναπαύεται στον θρόνον της καρδιάς του ανθρώπου που μνημονεύει με πόθον και χάριν το Πανάγιον Όνομά Του.

Οι δαίμονες το γνωρίζουν αυτό που γίνεται, γι αυτό κάνουν μεγάλη προσπάθεια, καταβάλλουν πολύ κόπο για να εμποδίσουν αυτήν την ενθρόνιση του Χριστού στην καρδιά του ανθρώπου. Μας σκορπούν τον νου μας εδώ κι εκεί. Δεν μας τον αφήνουν ήσυχο. Χίλιες-δυό σκέψεις μας απασχολούν, με σκοπό ο νους μας να μην εντοπιστή στην καρδιά δια της προσευχής. Σκορπιζόμενος εδώ κι εκεί είναι εκτός της καρδιάς του ανθρώπου. Κι όταν γυρίζη στα διάφορα μέρη, στις διάφορες υποθέσεις, δεν μπορεί να δεχθή την Χάριν του Θεού.

Όπως και η κλώσσα με τ αυγά της, όταν συχνά σηκώνεται, τα αυγά κάποια μέρα θα βγουν άχρηστα, κλούβια. Έτσι και ο νους του ανθρώπου, όταν συχνά σκορπάται εδώ κι εκεί, δεν θα γεννήση μέσα στην καρδιά τους πνευματικούς νεοσσούς. Τα θεία νοήματα που φέρουν την Θεολογία του Θεού δεν μπορούν να σταθούν στην καρδιά που ο νους απουσιάζει. Αυτή την προσπάθεια των δαιμόνων να την εξουδετερώσουμε με την αδιάλειπτη προσοχή στην προσπάθεια της περισυλλογής του νου δια της μελέτης του Χριστού στην καρδιά.

Βέβαια δεν θα την φανταζώμεθα την καρδιά, αλλά θα νοούμε την καρδιά εκεί που είναι. Η σωματική, η σάρκινη καρδιά εμπερικλείει μέσα της την ψυχή του ανθρώπου, την καρδιά της ψυχής. Εμείς, πνευματικώ τω τρόπω θέλουμε να επικοινωνήσουμε με την καρδιά της ψυχής, κι έπομένως η φαντασία της καρδιάς πρέπει να μην υπάρχει. «Πνεύμα ο Θεός, και τους προσκυνούντας Αυτόν, εν Πνεύματι και Αληθεία δει προσκυνείν».

Άπειρος ο νους του Θεού. Όλος ο Θεός είναι Νους. Ο ανθρώπινος είναι πεπερασμένος, περιορισμένος, με μια Α δυνατότητα. Όταν ο μικρός νους

επικοινωνήση, εισέλθη μέσα στον άπειρο Νου, δηλαδή στον Θεό, τότε γίνεται μία επαφή, μία σωματική συνουσία, με μία ανέκφραστη πνευματική και μυστηριώδη ηδονή. Βέβαια αυτό είναι ένα μέτρο πολύ υψηλό. Εμείς δεν έχουμε φθάσει σ αυτό το μέτρο, αλλά εάν επιποθήσουμε τον πλησιασμό της ψυχής μας με τον Θεό δια της προσευχής, ο Θεός θα χαρίσει κι αυτό το μέτρο της χάριτος. Αρκεί να Τον αναζητούμε με πολλή ταπείνωση. Εάν η προσευχή μας δεν έχη ταπείνωση, είναι ύπαρξις σωματική χωρίς ψυχή, δηλαδή δεν φέρνει η προσευχή καρπόν πνευματικόν εάν μη την συνοδεύση σε όλη την πορεία της η ταπείνωσις.

Πρέπει να προσπαθήσουμε να φθάσουμε σ αυτή τη χάρη της προσευχής. Ο Θεός με το άπειρο έλεός Του, μας βοήθησε, μας ελέησε, μας αγάπησε ιδιαίτερα, μας έφερε από τον κόσμο, μας έβγαλε από την αμαρτία, μας έβαλε σ αυτόν τον καθαρό τόπο, μας έβαλε σε μια ζωή αγία, μας προίκισε με δυνατότητες, κι αν όλα αυτά δεν μας βοηθήσουν η μάλλον εμείς δεν τα μεταχειριστούμε, δεν τα μετέλθουμε, δεν τα αξιοποιήσουμε για να γνωρίσουμε τον Θεό, για να δούμε το θείον Του Πρόσωπο, τότε ματαιώς ήλθαμε εδώ και θα βρεθούμε υπόχρεοι στον Θεό γι αυτήν την μεγάλη Του ελεημοσύνη. Δεν θα πρέπει αυτόν τον χρόνο τον πολύτιμο της θείας βοήθειας να μην τον εκμεταλευτούμε. Θα είμεθα υπόλογοι και πρώτος εγώ.

Πολλές φορές σ αυτόν τον υπολογισμό, σ αυτή τη σκέψη της τόσης αγάπης του Θεού, και της υποχρεώσεώς μου απέναντι σ αυτήν την προσφορά του Θεού, έχω δριμύτατον έλεγχο. Δεν ανταποκρίθηκα μέχρις σήμερα σ αυτή την μεγάλη ελεημοσύνη. Και πολλές φορές στην μνημόνευση του Ονόματος του Θεού τρέμω, λέω: « Μα είμαι άξιος να μνημονεύσω, να μελετήσω το Όνομα του Χριστού». Μα τι να πω;

Ο Θεός είναι κάτι που δεν μπορεί να το συλλάβη το ανθρώπινο μυαλό. Μόνο να σκεφθώ ότι δια του Λόγου Του έκτισε, δημιούργησε σε μηδέν χρόνο όλη την κτίση, σκέπτομαι τι είναι αυτός ο Θεός και αξιώνομαι εγώ τόσο ελεύθερα, τόσο απλά, να αναφέρω το όνομά Του; Και όμως ο Θεός έχει έμφυτη την ταπείνωση. Αλλ ό ανυπερήφανος Θεός δέχεται να Τον μνημονεύουμε με τόση απλότητα κι έλευθερία, όπως θα μπορούσαμε να αναφέρουμε ένα όνομα ενός απλού ανθρώπου. Αλλά εάν το σκεφθούμε πιο σοβαρά, θα δούμε ότι είναι φοβερό να μνημονεύουμε το Όνομα του Θεού. Ωστόσο όμως , αφού έχουμε την ευλογία του Θεού, ας προχωρήσουμε. Το Όνομα του Χριστού θα μας φέρη όλες τις ευλογίες του Θεού. Και πλησιάζοντας τον Χριστό δια της προσευχής θα αποβάλουμε από μέσα μας, από την καρδιά μας, όλο το φαρμάκι της αμαρτίας.

Και ποιός είναι εκείνος ο άνθρωπος που πλησίασε τον Θεό και μέσα του δεν είχε μια ανάλογη ποσότητα φαρμάκι από την αμαρτία; Δεν μας κατακρίνει ο Θεός γιατί πλησιάζοντάς Τον έχουμε μέσα μας φαρμάκι, εμπάθεια, έχουμε αμαρτήματα, αλλά

θέλει και επιμένει ότι πλησιάζοντάς Τον πρέπει ο άνθρωπος να το απόβάλει, να το εμμέση αυτό το φαρμάκι. Δεν θέλει τον άνθρωπο να μείνει στα πρώτα, στην πρώτη του εμπάθεια, από κει που τον πήρε, από κει που τον ξεκίνησε. Θέλει την καλύτερεύσή του.

Λέγοντας την ευχή θα μας δώσει ο Θεός την πρώτη ευλογία για να πάει καλά η ημέρα μας. Κι άμα αρχίσουμε με το στόμα να ψιθυρίζουμε «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με», η προσευχή αυτή θα βοηθήσει και τον νου, θα βοηθήσει και την διάθεση της ψυχής, κι έτσι με μία καλή διάθεση από την προσευχή, θα ξεκινήσουμε για ο,τι αφορά την ημέρα. Κι όταν έτσι κάνουμε κάθε μέρα, στο κάθε ξύπνημά μας, θα βάλουμε την καλή αρχή που απαιτείται για να έχουμε ένα πνευματικό, ψυχικό κάλλιστο τέλος.

Βλέπουμε κανέναν άνθρωπο να πέσει; Σημαίνει ότι δεν έβαλε καλή αρχή, δεν έκτισε επιστημονικά το σπίτι του. Δεν έβαλε καλά θεμέλια. Δεν το στήριξε καλά και για αυτό έπεσε. Η καλή αρχή είναι να προσευχώμεθα κατ'αυτήν την έννοια, να υπακούωμε κατά πάντα στον πνευματικό Πατέρα, να μη κάνουμε το δικό μας θέλημα, να μην κρύπτωμε τους λογισμούς, να έχωμε πνευματική βία στον κανόνα μας, στα πνευματικά μας καθήκοντα, στην Εκκλησία, να έχωμε την αδελφική και άδολη αγάπη, να αποφεύγωμε τα αργόλογα, να μην μιλάμε περιττά πράγματα, να μην συζητούμε εκείνα που δεν χρειάζονται, και να βλέπη ο καθένας μπροστά του. Να βλέπη τον εαυτό του. Εγώ πως πάω; Όχι πως πηγαίνει ο άλλος. Εγώ προσεύχομαι; Εγώ αργολογώ; Εγώ αναμιγνύομαι σε υποθέσεις που δεν χρειάζεται; Το τι κάνει ο αδελφός μου είναι δική του δουλειά. Όχι ότι θα το παραβλέψωμε κι αυτό, σε μια περίπτωση που μπορούμε να βοηθήσωμε πνευματικά, αλλά για να αποκλείσωμε την κατάκριση του διαβόλου. Γιατί ο διάβολος πατώντας επάνω στον εγωϊσμό του ανθρώπου, τον σπρώχνει συνέχεια να βλέπη τι κάνει ο άλλος. Και βλέποντας τον άλλο τυφλώνεται στα δικά του. Μη βλέποντας τα δικά του, πέφτει από το ένα στο άλλο παράπτωμα. Κι έτσι δεν μπορεί να βάλει την καλή αρχή.

Η σιωπή, η εν γνώσει σιωπή, όχι η άλογος σιωπή γιατί βαριέμαι να μιλήσω η γιατί δεν λογαριάζω τον άλλον η γιατί εξουθενώνω τον άλλον η από εγωϊσμό δεν θέλω να του μιλήσω• αυτή η σιωπή είναι βλαβερή και όχι ωφέλιμη. Αλλά η σιωπή που γίνεται γιατί δεν θέλω να κατηγορήσω, να κατακρίνω, να αργολογήσω, για να προσεύχωμαι, για να δημιουργηθή μέρα μου το χαροποιόν πένθος, για να με εύρουν δάκρυα από τον Θεό, για να ταπεινώσω τις σκέψεις μου. Τότε αυτή η σιωπή είναι η εν γνώσει πνευματική. Αυτή η σιωπή είναι πάνω από κάθε άλλη αρετή. Λένε οι Πατέρες πως αν βάλουμε από τη μια μεριά της ζυγαριάς την εν γνώσει σιωπή, κι όλες τις άλλες αρετές από την άλλη, το μέρος της σιωπής θα βαραίνει. Και βλέπουμε ότι η σιωπή φέρνει τόσα πολλά καλά και κυρίως ότι δεν αμαρτάνει με

την γλώσσα του και την σκέψη του ο άνθρωπος.

Όταν όμως αρχίζουμε και μιλάμε, και συζητάμε το ένα το άλλο, το θέμα εκείνο, μπλέκει το πράγμα, κι έτσι δεν βάζουμε την καλή αρχή. Η καλή αρχή θα φέρη το κάλλιστον τέλος. Η κακή αρχή το κάκιστον τέλος. Δηλαδή, το σπίτι δεν θα κτιστή καλά, θα πέση. Όταν δούμε και πέσει ένας άνθρωπος πνευματικά, πρέπει να γνωρίζουμε ότι δεν έβαλε καλή αρχή, δεν έβαλε θεμέλια γερά, βαθειά, δεν στήριξε καλά το σπίτι του, και γι αυτό έπεσε. Δεν φταίει κανείς άλλος πλην του εαυτού του. Όλες οι άλλες δικαιολογίες στο πέσιμο είναι σφάλμα του εγωϊσμού. Γι αυτό να προσέξουμε πάρα πολύ καλά να επιμεληθούμε την καλή αρχή. Και έτσι θα πετύχουμε να κτίσουμε ο καθένας ένα ανάλογο όμορφο πνευματικό σπίτι. Δηλαδή και την αιώνια Μονή μας θα την κτίσωμε με την καλή αρχή.

Ας βιάσουμε τον εαυτό μας γι αυτή την καλή αρχή. Η αξία της είναι αιώνια. Δεν είναι το ότι θα ζήσουμε εδώ με την καλή αρχή, βρίσκοντας τη χάρη του Θεού και θα νοιώθουμε πολύ ευτυχισμένα, όχι αυτήν την ευτυχία την πνευματική την εδώ, αλλά για την αιώνια ευτυχία. Χίλιοι παράδεισοι δεν συγκρίνονται με την θέα του θείου Προσώπου. Η καλή αρχή είναι να μας αποκαλυφθή το θείον Πρόσωπο. Εδώ είναι η αξία της πνευματικής επιτυχίας της καλής αρχής. Και γνωρίζοντας το μέγεθος της πνευματικής επιτυχίας της καλής αρχής, πρέπει, και πρώτος εγώ, να βάλουμε προσπάθεια να πετύχουμε αυτήν την καλή αρχή. ΑΜΗΝ.

Πηγή: agapienxristou.blogspot.gr